Голова ВЗЦЗ звершив Літургію в храмі Покрови Пресвятої Богородиці в Рубцові

17 жовтня 2021, в Неділю 17-ту після П'ятидесятниці, голова Відділу зовнішніх церковних зв'язків Московського Патріархату, голова Комісії у справах старообрядницьких парафій і по взаємодії зі старообрядництвом митрополит Волоколамський Іларіон звершив Божественну літургію в московському храмі Покрови Пресвятої Богородиці в Рубцові, при якому діє Патріарший центр давньоруської богослужбової традиції.

За богослужінням, яке звершувалося за давньоруським чином, архіпастиреві співслужили настоятель храму Покрови Пресвятої Богородиці в Рубцові, секретар Комісії у справах старообрядницьких парафій і по взаємодії зі старообрядництвом протоієрей Іоанн Миролюбов, клірики храму.

За Літургією на сугубій єктенії були піднесені молитовні прохання про позбавлення від

коронавірусної інфекції.

Після сугубої єктенії владика Іларіон підніс молитву, що читається під час розповсюдження згубної пошесті.

За Божественною літургією була звершена хіротонія в диякони Філіпа Калінгтона.

Після закінчення богослужіння архіпастир звернувся до присутніх зі словом проповіді:

«Ваше Високопреподобіє, отче настоятелю, дорогі брати, дорогі сестри!

Я всіх вас сердечно вітаю з цим недільним днем, коли ми звершили тут Божественну літургію, і на прохання мого брата, Преосвященного Іларіона, митрополита Східно-Американського і Нью-Йоркського, Першоієрарха Руської Зарубіжної Церкви, і з благословення Святійшого Патріарха і всієї Русі Кирила я звершив рукоположення у дияконський чин для єдиновірської парафії в місті Ері штату Пенсільванія.

Сьогодні ми чули євангельське читання про жінку хананеянку, яка йшла за Господом Ісусом Христом, просила про помилування, але Господь немов би не чув її. І тільки коли учні звернули Його увагу на цю жінку, тоді Він обернувся і заговорив з нею. Жінка просила Спасителя про зцілення своєї біснуватої дочки, але Ісус Христос спочатку не відповідав жодним словом на її прохання. Коли ж апостоли стали просити Ісуса Христа за хананеянку, то Він сказав їм: «Я посланий тільки до овечок загинулих дому Ізраїлевого» (Мт.15.24), а потім, коли хананеянка, незважаючи на те що виглядало як неувага до неї Ісуса Христа, все таки не переставала просити Його, то Він сказав: «Не годиться взяти хліб у дітей і кинути щенятам» (Мт.15.26). І тільки після того, коли хананеянка ублагала Його, сказавши: «Господи, а й щенята їдять ті кришки зі столу господарів своїх» (Мт.15.27), Христос, побачивши її велике смирення і віру, відповів на її прохання.

На цей євангельський уривок існують різні тлумачення. Багато святих отців кажуть, що Господь з самого початку хотів зцілити дочку хананеянки, але зволікав, щоб явити смиренність цієї жінки перед Своїми учнями.

Але можна витлумачити цей євангельський епізод інакше. Адже не випадково жінка не відразу отримала відповідь на своє прохання. А хіба ми, коли молимося, завжди і відразу отримуємо від Бога те, про що просимо? Зовсім не завжди і зовсім не відразу. Інший раз нам доводиться довго благати Господа про те, щоб звершилася Його милість. А інший раз ми просимо у Бога одного, а отримуємо щось інше. Або ж ми звертаємо до Нього одну молитву, а потім самі розуміємо, що це не та молитва, яку потрібно звертати до Бога, і змінюємо своє прохання.

Відносини з Богом ніколи не припускають, що ми чогось попросимо і нам негайно це буде дано. Іноді Господь відразу відповідає на наше прохання, а інший раз буде чекати, щоб явити Своє довготерпіння, а нас навчити молитві, як в євангельській притчі про докучливу вдову. Ця вдова довго ходила до неправедного судді, який Бога не боявся і людей не соромився, і він не хотів займатися її справою, бо вона не мала, чим заплатити йому. Але так як вона була невідступною і докучливою, то в кінці кінців суддя сказав: «Хоча я і Бога я не боюся і людей не соромлюся, але, як ця вдова не дає мені спокою, захищу її, щоб вона не приходила більше докучати мені» (Лк. 18. 4-5). І виконав її прохання.

«Чи чуєте, що говорить суддя цей неправедний? А чи ж Бог в оборону не візьме обраних Своїх, що голосять до Нього день і ніч, хоч і бариться Він щодо них» (Лк. 18.6-7), - говорить нам Господь. Він закликає нас до молитви безперестанної, старанної. І якщо ми хочемо чогось отримати від Господа, Він закликає нас молитися про це день і ніч, не чекаючи, що наше молитовне прохання виповниться відразу, і прохання наше буде цієї ж хвилини задоволено.

Коли ми молимося Господу, ми дуже часто просимо або про матеріальні блага, або здоров'я, або успіх, або щось інше, що, як нам здається, дуже важливо в житті. Але найчастіше ми забуваємо, що

молитва - це, перш за все, предстояння перед Богом, бесіда з Богом. Господь не хоче, щоб наші з Ним стосунки обмежувалися лише тим, що ми будемо щось просити, а Він буде щось давати. Господь хоче, щоб ми вміли і дякувати за Його дари, а найголовніше, чого Він очікує від нас, - це відкриття серця. Він чекає, щоб наше серце було відкрито по відношенню до Нього, і щоб молитва цікавила нас не тільки, як спосіб отримати від Бога щось, чого ми хочемо досягти в житті, але щоб молитва приносила нам перш за все радість і втіху як спілкування з Богом Всевишнім. Це в молитві - найголовніше.

Звершуючи Божественну літургію, ми молимося, перш за все, як єдина спільнота учнів Спасителя, об'єднаних вірою в Нього, любов'ю до Нього і любов'ю до храму Божого. У спільній соборній молитві ми особливо відчуваємо присутність Божу серед нас. Але і всякий раз, коли ми молимося на самоті, зачинивши свої двері своєї келії або кімнати, ми молимося як члени єдиного Тіла Христового.

Наша єдність особливим чином виражається в Євхаристії, коли по нашій спільній молитві Святий Дух сходить на хліб і вино, роблячи їх Тілом і Кров'ю Христа. Коли по нашій спільній молитві Святий Дух сходить на нас і перетворює наше людське єство, коли ми причащаємося Святих Христових Таїн і приймаємо всередину себе Тіло і Кров Воплоченого Бога. Як говориться в молитвах після Святого Причастя, «Божественне Тіло і обожнює мене, і живить дивно», тобто чудесним чином Само Божественне Тіло входить в єство мого тіла, Сама Кров Боголюдини починає текти в моїх жилах, і я стаю подібним Богу не за своїми людським властивостям, але за властивостями Божественним, які я прийняв в себе разом з Пречистим Тілом і Святою Кров'ю Господа Ісуса Христа.

Ось чому звершення Євхаристії є серцевиною церковного життя. Ось чому ми приходимо на Євхаристію, щоб всі разом прославити Господа, причаститися Святих Христових Таїн, і через цю молитву, через участь в Літургії, через причащання Тіла і Крові Христа відчути нашу єдність з Господом і один з одним.

Я бажаю всім вам, дорогі отці, дорогі брати і сестри, щоб Господь благословляв вас на вашому життєвому шляху. Щоб ви завжди зберігали віру православну, любили храм Божий і через причастя

Святих Христових Таїн з'єднувалися з Господом, а через молитви відкривали своє серце Йому назустріч.

Я хотів би побажати Вам, високоповажний отче настоятелю, допомоги Божої в тому відповідальному служінні, яке Ви несете, очолюючи цей святий храм і центр давньоруської культури, створений при цьому храмі з благословення Святійшого Патріарха Московського і всієї Русі Кирила.

Хотів би побажати Вам, дияконе Филипе, щоб Ваше служіння було довгим і благодатним. Щоб Ви сходили від сили в силу і через Ваше дияконське служіння люди долучалися до Євангелія Христового і Церкви Христової.

Бережи вас усіх Господь. Зі святом!»

Джерело: https://mospat.ru/ua/news/88265/